

- [מהי אקום](#)
- [מחלקות הארגון](#)
- [תחרות פרסי אקום](#)
 - [ניוזלטר](#)
- [עידוד היצירה המקומית](#)
 - [שאלות נפוצות](#)
- [עידכונים ואירועים](#)
 - [מהעיתונות](#)
 - [מאמרים](#)
 - [גלריות](#)

לחץ כאן

פסק דין בניסטל השלום

בפני כב' השופטת נחמה נצר

התובעים אקו"ם בע"מ

נגד

נתבעים 1. בניסטל בע"מ
2. עזרא גבריאל.י.

פסק דין

עסקינן בתביעה שענינה הפרה נטענת של זכויות יוצרים בנוגע להשמעת מוזיקה באולם אירועים המצוי ברח' האורגים 18 ("באשדוד (להלן: "הנכס

התובעת, תאגיד ישראלי רשום, שחבריה הם חברות תקליטים ומפיקים קוליים בתחום הזמר הישראלי. לחברי התובעת זכויות יוצרים בהקלטות מוסיקליות של יצירות שונות והתובעת פועלת עבור חבריה, בניהול משותף, להגנה על זכויות היוצרים, להענקת רשיונות שימוש ולגביית תמלוגים מתוקף אותם רשיונות על מנת לאפשר לתובעת לבצע תפקידיה, המחוו לה, כך נטען, חברי התובעת את זכויות היוצרים בתקליטים ובהקלטות

על פי הנטען, הנתבעים הינם הבעלים ו/או המנהלים ו/או המפעילים של אולמות השמחה שבנכס

על פי כתב התביעה במהלך שנת 2002 נודע לתובעת שבחצרי הנתבעים נעשה ביצוע פומבי של יצירות מוגנות ללא רשות. מפקח מטעם התובעת שנשלח לנכס ביקר באולם ביום 29.1.02 וביום 21.10.02 ובמהלך ביקוריו במקום הקליט ("חלק מהיצירות שהושמעו באולם באופן פומבי (להלן: "היצירות

lawdata - דטהוק - לטענת התובעת, ב-29.1.02, הקליט המפקח שלוש יצירות מוגנות שבוצעו במהלך שהייתו בנכס ואילו בביקורו הנוסף, עלה

בידו להקליט 10 יצירות מוגנות שנוגנו.
התובעת טענה, ל-10 הפרות של זכויות יוצרים ביצירות מוגנות.
בגין כל אחת מההפרות, זכאית התובעת, לטענתה, לפיצויים סטטוטוריים בשיעור מינמלי שבין 10,000 ₪ ל-20,000 ₪.
לכל הפרה.
התובעת העמידה תביעתה ולו לצרכי אגרה, על פיצוי בסך של 100,000 ₪.

בכתב ההגנה טענו הנתבעים, כי בכתב התביעה אין טיעון מפורט או אחר באשר לזהותו של זה אשר ביצע את 13 ההפרות.
הנטענות. כמו גם לאפשרות, כי מי שניגן היצירות, שילם לתובעת עבור הזכויות להשמיע בפומבי את היצירות המוגנות.

עוד נטען כי לא ניתן לשלול האפשרות כי אלו שהשמיעו היצירות המוגנות אחזו ברשיון ו/או בהסכמת התובעת להשמעת
היצירות ומשכך, התובעת לא יכולה לדרוש מהם כפל תשלום.

עוד טוענים הנתבעים כי הקשר בין הנתבע 2 לבין אולם השמחות, מסתכם בהיותו בעלים של המבנה בו מצוי, בין היתר,
העסק וכי הוא אינו מנהל את העסק ואינו בעליו. לטענתם, אחיו של הנתבע 2, הוא הרוח החיה מאחורי הפעלת האולם, בו
בזמן שהנתבע 2 אינו קשור להפעלת העסק לתפעולו, ועל כן לא ניתן לראותו אחראי להפרות הנתבעות.

עוד נטען, כי לנתבע 2 לא צמחה כל טובת הנאה מהשמעת היצירות המוגנות.

מטעם התובעת הוגשו תצהירי עדות ראשית של הגב' דליה הדר, מנהלת מחלקת לקוחות באקו"ם (להלן: "עת"1), של
שמואל שחף - חוקר פרטי מטעם התובעת (להלן: "עת"2) וכן, של זאב זיסמן, שהנתבעים ויתרו על חקירתו
(מטעם הנתבעים העידו הנתבע 2 (עה"2) וכן מר אלחנן אורי (עה"1).

דיון והכרעה

אקדים ואציין, כי בשלב זה, אין עוד מחלוקת כי במועדים הרלוונטיים לתביעה, דהיינו 29.1.02 ו-21.10.02, אכן הושמעה
מוסיקה באולם זאת, בכפוף להצהרת התובעת כי היא מוותרת על הוכחת זכותה ביצירות שסומנו במספרים 2, 9 ו-14
בטופס היצירות מיום 21.10.02. כך שלמעשה, טענות התובעת מייחדות עצמן לפגיעה בזכויות מוגנות ביחס להשמעה של
10 יצירות מוגנות.

יצוין כי ביום 19.11.07 התקבל בכנסת "חוק זכויות יוצרים" התשס"ח – 2007 (להלן: "החוק החדש") אשר נכנס לתוקפו
בחלוף 6 חודשים ממועד פירסומו.

סעיף 78 לחוק קובע כי "הוראות חוק זה יחולו גם לגבי יצירה שנוצרה לפני יום התחילה, בכפוף להוראות סעיפים קטנים (ב)
עד (י)". ס"ק (ג) קובע: "על פעולה ביצירה שנעשתה לפני יום התחילה לא יחולו הוראות פרק ח' לענין הפרה של זכות יוצרים
או זכות מוסרית ולענין תרופות וימשיכו לחול לגביה, לעניינים אלה, הוראות הדין הקודם; ואולם, פעולה כאמור שאינה מהווה
"הפרה של זכות יוצרים או זכות מוסרית לפי הוראות חוק זה, לא תהיה לגביה זכות תביעה לפי הוראות הדין הקודם".

בנסיבות אלו, ברור כי התובעת צריכה להיבחן בהתאם לדין הקודם, היינו בהתאם לחוק זכויות יוצרים 1911
("להלן: "החוק").

הפרת זכויות יוצרים מהי?

(זהו לשונו של סעיף 2(3) לחוק זכויות יוצרים 1911 (בנוסחו העברי)
כמו כן רואים זכות יוצרים ביצירה כאילו הופרה אם הרשה אדם לתועלתו הפרטית או למקום שעשוע אחר להשתמש
ביצירה לשם הצגתה בציבור בלא הסכמת בעל זכות היוצרים, חוץ אם לא ידע ולא היה לו יסוד נאמן לחשוד שיהא בהצגתה
"משום הפרת זכות יוצרים
(ההדגשות אינן במקור – נ.נ.)

בסעיף 35 לחוק שהוא סעיף ההגדרות, מוגדרת "הצגה" כך
"הצגה" - פירושה כל הצגה של יצירה על דרך השמעה... לרבות הצגה כזאת באמצעות מכשיר מכני"

על פי סעיף 1 לחוק "זכות יוצרים" היא "זכות היחיד להעלות על הבמה את היצירה או חלק ניכר הימנה משמע שזכות
הביצוע בפומבי של יצירות מוסיקליות הוא מעשה שהזכות היחידה לעשייתו נתונה בחוק זה לבעל זכות יוצרים", כמשמעותו
בסעיף 2(1) לחוק. על כן "אדם" ואף חבר בני אדם (על פי האמור בסעיף 4 לחוק הפרשנות התשמ"א – 1981) המרשה
לאחר להופיע בחצריו ולבצע בפומבי יצירות מוגנות, מפר אף הוא בעצם ההרשאה, זכויות יוצרים.

אכן החוק יצר אבחנה ברורה בין הרשאה מפורשת לבין הרשאה משתמעת, כאשר ההגנה הפרושה בסעיף 2(3) חלה אך
על הרשאה משתמעת. כך מסוכמים הדברים בספרו של א"א בלום, זכות יוצרים (תשט"ז) 169: "את זכות הביצוע מפר לא
רק המבצע עצמו, אלא גם מי שמרשה את הביצוע. יתר על כן: "סעיף 2(3) מטיל אחריות גם על כל אדם אשר אמנם אינו
מרשה את עצם הביצוע המפיר, אך לשם עשיית רווחים מרשה הוא להשתמש בתיאטרון או במקום שעשועים אחר לביצוע
(פומבי של יצירה מוגנת...)". (ההדגשות אינן במקור – נ.נ.)

במקרה דנן, לא הכישו הנתבעים כי נעשה ביצוע בפומבי של יצירות מוגנות במועדים הרלוונטיים לתובעת אלא שלטעמם,
התובעת לא הוכיחה את העדר ההסכמה של בעל הזכויות ביצירות המוגנות ואף לא הוכח כלפי הנתבעים, קיומה של
תועלת פרטית במתן ההרשאה להשתמש במקום, ככל שזו ניתנה, דווקא על ידי הנתבעים ו/או מי מהם
עוד ובנוסף טענו הנתבעים כי לא ידעו ואף לא היה מקום לחשד כי המדובר בהפרה של זכויות יוצרים.

להלן אתיחס לטענות אלו.

ע"ת/שמואל שחף מסר בתצהירו, שהוגש חלף עדותו הראשית, כי ביום 29.1.02 ביקר באולם אירועים בשם "ארמונות בניסטל" באשדוד וכי בעת ביקורו, נכחו במקום כ-120 איש והושמעה מוסיקה באמצעות מערכת קול רבת עוצמה. עוד מסר כי עלה בידו, באותו מעמד, להקליט מספר יצירות מוסיקליות על גבי קלטת

בנוסף נטען, כי ביום 21.10.02 שב מר שחף לאולם, במקום נכחו 250 איש ובמעמד האמור הושמעה מוסיקה באמצעות מערכת קול רבת עוצמה וכי עלה בידו להקליט מספר יצירות מוסיקליות שנוגנו מר שחף נחקר נגדית על תצהירו ואולם, לא הופנתה אליו ולו שאלה אחת בנוגע להשמעת המוסיקה כשלעצמה. על כן ניתן לחייב מסקנה, כי הנתבעים אינם חולקים על כך שבמועדים האמורים, קרי 29.1.02 ו-21.10.02, אכן הושמעו בפומבי יצירות מוסיקליות מוגנות

להשלמת התמונה, אציין כי מתצהירה של הגב' הדר (ע"ת/1), עולה כי באקו"ם נעשה זיהוי של היצירות שהונצחו על גבי הקלטות שמסר ע"ת/2 ועל פי תצהירו של מר זאב זיסמן, שב"כ הנתבעים ויתר על חקירתו הנגדית, בקלטות זוהו יצירות מוסיקליות מוגנות שהזכויות בהן הועברו כדין לתובעת

לאחר בחינת התשתית הראייתית שבאה בפניי, נחה דעתי כי התובעת עמדה בנטל ההוכחה המוטל לפתחה וכי הוכיחה זכויותיה ביצירות המוגנות שנוגנו באולם, במועדים הרלוונטיים לתובענה

כפי שאזכר לעיל, בעל חצר, או מפעיליו של המקום שהרשה את ההשמעה נחשב אף הוא למפר הזכות, גם אם המדובר בהפרה עקיפה. שלא לדבר על הכלל הפסיקתי שנקבע זה מכבר וזכה לאישור ועיגון נוסף לאחרונה במסגרת רע"א 2991/81 אקו"ם נ. קפוצ'ין עסקי מזון בע"מ [לא פורסם] [פורסם בנב"ן] ואשר לפיו, השמעת מוסיקה במקומות ציבוריים – דוגמת אולמות אירועים, בתי מלון, מסעדות ו"אירועים ציבוריים" גם אם אינה נעשית ישירות על ידי העסק ל"תועלתו הפרטית", כך שבעל אולם שמחות המתיר להשמיע יצירות מוגנות בנכס שבבעלותו בלא הסכמת בעלי הזכות, נחשב כמפר הזכות, שכן ההרשאה ניתנה לצורך הפקת רווח לבעל האולם מן האירוע שהתקיים באולם השמחות שלו. (ראה בין היתר גם, ע"א (ת"א) 1987/97 אקו"ם נ.אולמי חאן הדקל בע"מ (מאגר נבו)

הנתבעים אינם טוענים להיותם בעלי הרשאה ו/או זכות מטעם התובעת לניגון בפומבי של היצירות המוגנות

לא יהיה זה למיותר לציין, כי כנגד שני הנתבעים הוגשה בעבר תובענה דומה, כוונתי לת.א. (קרית גת) 507/00 אשר במסגרתה הגיעו הצדדים להסכם פשרה, היוצר רישיון למפרע בעבור הנתבעים לשמש שעשו ביצירה מוגנת, בכפוף לתשלום הסכומים שהוסכמו. משכך, הנתבעים בוודאי אינם יכולים לטעון להעדר ידיעה אודות הצורך בקבלת רישיון מתאים להשמעת מוסיקה וטענת הנתבע 2 כי לא היה צד להליך הקודם, דינה להידחות, הן מהטעם כי הנתבע 2 היה גם היה צד להתדיינות הקודמת ומחיקתו מההליך נעשתה רק לאחר שהנתבעת 1 הסדירה ופרעה כל חיוביה על פי הסכם הפשרה שקיבל תוקף של פסק דין. שלא לדבר על כך כי בהליך קודם הנתבעים יוצגו על ידי עו"ד ציון עזרא, שאינו אחר מאשר אחיו של הנתבע 2 ועל כן, הצהרותיו של הנתבע 2 בנדון הינן למצער, בגדר היתממות

זאת ועוד, הנתבעים הודו כי קיבלו מכתבי התראה מאת התובעת, עובר להגשת התובענה (סעיף 11 לכתב ההגנה, סעיף 5.2) לתצהיר הנתבעים), אך לא פעלו להסדיר קבלת היתר להשמעה בפומבי של יצירות מוגנות

אכן הנתבעים טענו כי אולם השמחות לא הופעל על ידם ו/או מטעמם. בתצהיר עדותו הראשית טען הנתבע 2, כי הינו הבעלים של המבנה בו מצויים אולמות השמחה מושא התביעה לתצהירו צירף הנתבע 2 חלק מהסכם שכירות מיום 31.7.02 שלפיו, כך נטען, הושכרו האולמות בשכירות משנה לנתבעת 1.

על פי נספח א' ביום 31.7.02, השכירה א.ג.ב.ע נכסים והשקעות בע"מ את המושכר - אולמות בקומות ב' ו-ג' של הבניין הידוע כ"בית אחים עזרא גבריאל" ברח' האורגים 18 באשדוד, לבניסטל בע"מ ח.פ. 51-2625963, זאת לתקופה של 24 חודשים החל מיום 1.8.02

גם על פי הסכם שכירות זה, ברור כי השוכרת לא החזיקה באולמות במועד הראשון הנקוב בכתב התביעה (29.1.02), אלא שזהו אינו המכשול היחיד בפני הנתבעים בדרכם להניח יסודות לביסוס הגנתם על פי סעיף 2(3) לחוק שכן, על פי פרטי הרישום, כפי שדווחו לרשם החברות, הנתבע 2 מחזיק ב-10 מניות הכרעה בחברת בניסטל בע"מ בו בזמן, שאילן עזרא מחזיק ב-10,000 מניות רגילות ואילו השליטה בחברת א.ג.ב.ע נכסים והשקעות, הינה של הנתבע 2, המחזיק ב-99% מהון המניות הנפרע

אם לא די בכך, הרי שאותו אילן עזרא שעל פי הטענה שכר את אולמות האירועים מאת הנתבע 2 והחברה שבבעלותו (א.ג.ב.ע) לא הובא כלל לעדות ובנדון, פועלת החזקה הראייתית לפיה, הימנעות צד מלהביא עדות רלוונטית, יוצרת לחובתו הנחה כי אילו היתה מוצגת עדות זו, היה בה כדי לחזק ראיות הצד שכנגד, דוקא

אם אכן אילן עזרא ביקש לשכור את אולמות האירועים מראשית 8/02 יכולים היו הנתבעים בנקל, להדוף התובענה מעליהם ובלבד, שהיו מניחים תשתית ראייתית מספקת בדבר העברת הזכויות בנכס לאחר. הנה נמצא, כי לא רק שהטענה לא הוכחה, אלא שגם הנסיון להיבנות מעדותו של ע"ת/2 - אורי אחרר לא צלח. שכן עדותו של זה, שהחלה בקול רם ונישא,

הסתיימה בקול ענות חלושה. כך למשל, בסעיף 1 לתצהירו, שהוגש חלף עדותו הראשית, טען זה, כי הוא משמש כמנהל ארועים מטעם הנתבעת 1 (בניסטל בע"מ) וכי זו שכרה בשכירות - משנה את האולמות שברח' האורגים 18 באשדוד במהלך חקירתו הנגדית טען כי הוא שניהל המקום ולא הנתבעת 2 (עמ' 29 שורה 1). מיד בסמוך הצהיר, כי "אילן עזרא שוכר את האולם" (שם, שורה 19). אז ולראשונה, נשמעה הטענה כי המחזיק בנכס הינו אילן עזרא, השוכר את האולם. עה/1 אישר כי אכן הדברים לא נזכרו בתצהירו ולדבריו "גבי (הכונה לנתבעת 2 - נ.נ.) הוא בעל המבנה שהשכיר לאילן עזרא" (עמ' 29 ש' 14).

לשאלת ביהמ"ש השיב עה/1 כי אילן עזרא הוא בעל האולם!
!אם אכן בפי הנתבעים טענה מוחצת בדמות קיומו של שוכר בנכס, מדוע לא הובא השוכר לעדות עוד ובנוסף, מר אחרר ניסה בראשית חקירתו, להישמע בטענה כי הגורמים שהשמיעו המוסיקה באותם מועדים מושא התביעה, דיברו על כך ששילמו עבור הזכויות להשמיע מוסיקה מוגנת (עמ' 31 שורות 4, 8-10, 12). אולם, בהמשך עדותו, כאשר נתבקש ליתן פרטים מדויקים יותר, בחר אחרר לסייג את דבריו, תוך שהוא מצהיר כי מומחיותו הינה בתחום האוכל (ולא בתחום המוסיקה) (שם, ש' 6-8).

אין ספק כי עדותו של אחרר נמצאה "כמשענת קנה רצוף" ובוודאי, שלא היה בה משום יסוד ותמיכה לטענות הנתבעים, כי במועדים הרלוונטים הוחזק ותופעל המקום על ידי גורם אחר

סוגיה אחרת ונוספת הטענה הכרעה היא שאלת אחריותו האישית של הנתבע 2

לטענת התובעת, הנתבע 2, מעבר להיותו, על פי הצהרתו הבעלים של החברה המחזיקה בנכס בו מצוי האולם (ראה סעיף 3 לתצהירו), הינו בעל מניות בנתבעת 1. זאת, על פי תדפיס רשם החברות שצורף כנספח א' לתצהיר עדותו הראשית של עת/2, בהיותו מחזיק ב-10 מניות הכרעה לטענת התובעת לנתבע 2 הכוח לבצע כל פעולה ו/או להימנע מביצועה ולפיכך, נושא הוא באחריות אישית להפרת זכויות היוצרים מושא תביעה זו, גם בשם הנתבעת 1

לצורך הטלת אחריות על פי החוק, נדרשת מידה מסוימת של זיקה ואפילו לא הכרחי שתהא זו בעלות שלמה וניתן להסתפק בשליטה יחסית על הנעשה, כמו גם על היכולת להורות על הפסקת השמעת המוסיקה, כתנאי להטלת אחריות אישית בנוגע להפרת זכויות יוצרים

ב.ת.א. (שלום י-ם) 15441/01 אקו"ם נ. הרשקוביץ [לא פורסם]. קובע השופט צור: "אציין שלענין הפרת זכויות יוצרים אין צורך בזיקת בעלות בין המפר לבין המקום בו בוצעה ההפרה. די שיש למפר שליטה על הנעשה במקום, אפילו לא נדרשת (שליטה בלעדית" (שם, בעמ' 12)

ב.ת.א. 429/01 (שלום - קרית גת) אקו"ם נ. מועדון הכדורגל הפועל באר-שבע ואח' [לא פורסם] נקבע כי: "... מבחינת האחריות, המבחן הקובע הוא מבחן השליטה. לענין הפרת זכויות יוצרים אין צורך בזיקת בעלות בין המפר לבין המקום בו (בוצעה ההפרה, די בכך שיש למפר שליטה על הנעשה במקום, אפילו לא נדרשת שליטה בלעדית" (שם, בעמ' 12)

נכון אמנם כי בע"א 4007/89 צוק אור בע"מ נ. קאר סקיריטי ואח' תק-על 94(ד) קובע הנשיא שמגר כי אין מטילים אחריות אישית על אורגן רק בשל עצם מעמדו בחברה, אלא אך ורק בשל פעולותיו של אותו אורגן בנוגע לאותה עוולה, הנטענת לפני בית המשפט

בע"פ 3027/90 חברת מודיעים בינו ופיתוח נ. מדינת ישראל, הגדיר כב' השופט א.ברק (כתוארו אז) מהו אורגן: "... גוף או נושא משרה בכיר בתאגיד (אסיפה כללית של בעלי המניות, דירקטוריון, דירקטור, מנהל כללי, מנהל עסקים) יהא בוודאי אורגן שלה. אך גם נושא משרה שאינו בכיר עשוי להיחשב כאורגן התאגיד, וזאת אם על פי מסמכי התאגיד או מקור "נורמטיבי אחר, רואים את פעולתו ומחשבתו כפעולת התאגיד עצמו

בענינו, אישר הנתבע 2 דבר היותו מחזיק ב-10 מניות הכרעה של נתבעת 1 ודווקא מעדותו, עולה כי מהלך זה של אחיזה במניות הכרעה נועד כדי לאפשר לו שליטה ופיקוח על הגורמים שיחזיקו באולמות (ראה עדותו בעמ' 36 ש' 21-11, ש' 24-23 ו-30)

משמע, מניות ההכרעה של נתבעת 1, בהן מחזיק הנתבע 2, נועדו כדי להבטיח את שליטתו האפקטיבית של נתבע 2 (במתרחש אצל נתבעת 1 שלפי דבריו, שכרה את האולמות מהחברה שבבעלותו המלאה) (א.ג.ב.ע)

לכך יש להוסיף העובדה כי אילן עזרא, שעל פי הנטען שכר את האולמות, לא הובא כלל לעדות וההימנעות, פועלת לחובת הנתבע 2

אשר על כן ולנוכח כל האמור לעיל, סברתי, כי ניתן גם ניתן לראות בנתבעים כמי שהפרו זכויות היוצרים במועדים ובנסיונות המפורטים בתביעה

בכך לא נשלמה המלאכה שכן יש להוסיף ולבחון האם צמחה לנתבעים תועלת פרטית כתוצאה מבעלותם/מהיותם בעלי השליטה באולם

בפרשת אקו"ם נ. חאן הדקל, שאוזכר לעיל וכן בפרשת אקו"ם נ. עזיז ובפס"ד אטלנטיס הדגישו בתי המשפט את העובדה כי המוסיקה הינה מרכיב חיוני, חשוב ובלתי נפרד ובלעדיו אין משמעות לקיום אולם אירועים. וכך נאמר, בין היתר, "כל בעל אולם שמחות הורצה לקיים את עסקו, מחוייב לכלול בעסקה גם אפשרות להשמעת מוסיקה וזאת, בין אם הוא כולל אותה "בהצעה למזמין, כשירות הניתן מטעמו, ובין אם הוא מאפשר ומרשה למזמין להביא למקום, בעצמו, תקליטן או להקה

בספר "דיני זכויות יוצרים" (כרמל ספרות משפטית בע"מ, תש"ס 2000, כרך ג') מצינת ד"ר שרה פרזנטי את התועלת

הפרטית בהשמעת מוסיקה

המוסיקה מעצם טיבה היא חלק בלתי נפרד מכל שמחה והגישה היא שהרשאת השמעתה בפומבי באולם השמחות היא " אינטרס ישיר של בעל האולם, כיוון שאם לא יתיר השמעתה ספק אם תיערך השמחה באולמו. לבעל האולם השליטה במקום (והוא זה שקובע אם יתיר וירשה השמעה בפומבי של מוסיקה או שיאסרה" (עמ' 240

פרשנות סבירה ותכליתית של רכיב זה אינה מחייבת ביטוי כספי דווקא ועל כן, לא תעמוד לנתבעים הטענה כי להשמעת היצירות בפומבי לא היתה כל השפעה על הגדלת רווחי הנתבעת

לנתבעים כבעלי האולם והאחראים לקיומם של אירועים במקום, היה אינטרס לאפשר ביצוען של היצירות בפומבי, כחלק מתנאי קיומו של כל אירוע שנערך במקום. זאת, על מנת שהאירועים יקוימו לשביעות רצון המזמינים ובכך, טמונה הצלחת האולם כעסק כלכלי והצלחתו של הנתבע 2 בביצוע תפקידו על הצד הטוב ביותר לענין זה ראה רע"א 2991/01 אק"ם נ. קפוצין עסקי מזון בע"מ ואח', במסגרתו נקבע, בין היתר: "... כי בהתאם לעקרונות שנקבעו בענין צוק אור דרישת "התועלת הפרטית" צריכה להתקיים באורגן אישית. ברם, סבורני כי יש לפרשה באופן שאינו דורש הכנסה כספית ישירה לכיסו של האורגן... כאשר חברה מרשה שימוש למטרות רווח ניתן לומר, ככלל שהתועלת... העסקית... הינה גם התועלת הפרטית של כל אחד מהמנהלים בסופו של דבר, אף אם הכנסות תאגיד אינן הכנסות מנהליו – ככלל ניתן להתייחס לתועלת הצומחת למנהל מהצלחתו (בתפקידו ומהצלחת החברה" (סעיף יט' לפסה"ד

ובהמשך

דרך המלך בפסיקה הישראלית היא, כי גם במנהלים בתאגיד יכולה להתקיים דרישת התועלת הפרטית, אם תועלת "... (כספית עקיפה, ואם תועלת שאינה כספית..." (סעיף לא' לפסה"ד

הנתבעים הודו בסעיף 4 לתצהירו של אחרת כי "אולם שמחות, אשר לא יהיה ניתן להשיע בו מוסיקה נדון לכליה, ובכך יש (לסכל את יכולתה של הנתבעת לקיים את משלח ידה". (ראה גם פרוטוקול חקירתו מיום 8.10.07 עמ' 33 ש' 26-27

להבנתי, הנתבעים פעלו, בין במישרין ובין בעקיפין, לאפשר למאן דהוא להשיע מוסיקה בנכסים שבבעלותם ובניהולם, חרף ידיעתם ומודעותם לעובדה כי בכך נגרמת פגיעה בזכות מוגנת של היוצרים

על יסוד כל האמור לעיל, מצאתי לנכון לקבל את טענות התובעת ולהטיל אחריות על הנתבעים בגין הפגיעה וההפרה בזכויות יוצרים מוגנות

טרם אפנה לבחון סוגיית הפיצוי, מצאתי לנכון להידרש לטענת הנתבעים ביחס לאחריותם הישירה של הגורמים שהשיעו ו/או ביצעו היצירות מושא התביעה לתועלת הנתבעים, התקליטנים שנשכרו ישירות על ידי בעלי השמחות, שילמו תמלוגים לתובעת ולכן, לא חלה על הנתבעים החובה לשלם עבור השמעת היצירות

לשיטת התובעת, בעל המקום ו/או בעלי השליטה ו/או מנהל המקום אחראים לכך שלא תארע במקום, פגיעה בזכויות יוצרים מוגנת

התובעת טענה כי במועדי ההפרה לא ניתן היה ליתן לכל תקליטן שהוא, רשיון לשימוש ביצירות מוגנות בערב מסויים, זאת הואיל ובאותה תקופה, התובעת העניקה רשיון שנתי להשמעת יצירות מוגנות מרפרטואר התובעת לבעלי אולמות בלבד ((פרוטוקול חקירתה של הגב' הדר - עת/1, מיום 20.9.07, עמ' 7 ש' 4-5 אמנם בחקירתה הנגדית הודתה עת/1 כי לא נערך בירור אם התקליטנים הנזכרים אחזו ברשיון ו/או הסכמה להשיע את היצירות (פרוטוקול מיום 20.9.05, עמ' 6 ש' 23-29), אלא שאינני סבורה כי יש בכך כדי לאיין אפשרותה של התובעת להרים הנטל, במיוחד כאשר לא הונחה תשתית ראייתית סותרת ו/או חולקת בדבר אפשרותו של תקליטן באותם מועדים להשיג היתר או רשיון להשמעת מוסיקה בפומבי, בערב מסויים אם ביקשו הנתבעים לחלוק על ההסדרים כפי שהוצגו על ידי עת/1, מן הראוי היה להניח הדברים בפניה ובפני בית המשפט. זאת לא נעשה

סוגיית הפיצוי

כאמור, בסעיף 1 עותרת התובעת לפיצוי בסך של 100,000 ₪. אין חולק כי סעיף 3 לפקודת זכויות יוצרים קובע פיצויים סטטוטוריים בין 10,000 ₪ ל-20,000 ₪ לגבי כל הפרה כך קובע הסעיף: "לא הוכח נזק שנגרם בהפרת זכות יוצרים, רשאי בית המשפט על פי בקשת התובעת לפסוק לכל הפרה "פיצויים בשיעור שלא יפחת מ-10,000 ₪ ולא יעלה על 20,000 ₪

סוגיית שיעורו של הפיצוי הסטטוטורי הגיעה לפתחו של בית משפט העליון, בדונו ברע"א 4148/09 אק"ם נ. יום טוב חדד [לא פורסם] [פורסם בנבו], ובמסגרתו קבע השופט דנציגר כי "המבחן הקובע לענין סעיף 3א' לפקודת זכויות יוצרים הוא לא (מספר האקטים המפריים אלא סוג הזכות שנפגעה" (ההדגשות במקור – נ.ג. עוד ציין ביהמ"ש העליון כי צדק ביהמ"ש המחוזי בקביעתו כי "כל אימת שמדובר במעשים שהם בגדר מסכת שמפחה סוג זכויות אחד הרי שאין לראות בכל כהפרה נפרדת, העומדת בפני עצמה, שכן המבחן הוא סוג הזכות הנפגעת ולא מספר (האקטים המפריים" (ההדגשות אינן במקור – נ.ג.

במקרה דנן עסקין בשני אירועים שונים, שאינם סמוכים זה לזה וגם אם התובעת צמצמה ומיקדה טענותיה ל-10 הפרות מבין 13 שנטענו לראשונה, עדיין יש מקום לבחון מהות הזכות שהופרה, נסיבות ההפרה, במובחן ממספר האקטים המפריים, כשלעצמם

להבנתו, דווקא העובדה כי ההפרות לא יחדו עצמם לאירוע אחד אלא, המדובר בתרחיש שחזר על עצמו בשתי הזדמנויות שונות ולא סמוכות זו לזו. בכל אלו יש כדי להצדיק קביעה שאין לראות בהשמעת 10 היצירות משום מסכת אחת, זאת גם אם אין לראות בכל השמעה של יצירה מוגנת ללא היתר, משום הפרה העומדת בפני עצמה

אשר על כן, בתיתי דעתי לזכויות שהופרו, לנסיבות הפגיעה, כמו גם לעובדה כי הנתבעים לא שעו להתראות התובעת ולא טרחו להסדיר רשיון. בכל אלו יש כדי להצדיק קביעת פיצוי סטטוטורי בסך של 60,000 ₪

סוף דבר

הנני מחייבת את הנתבעים 1 ו-2, ביחד ולחוד לשלם לתובעת

- א. פיצויים בסך של 60,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הגשת התביעה (16.3.03) ועד התשלום המלא בפועל
- ב. הוצאות משפט בסך של 3,500 ₪ שישולמו אף הם בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד הגשת התובענה (16.3.03) ועד התשלום המלא בפועל
- ג. שכ"ט עו"ד בסך של 10,000 ₪ בתוספת מע"מ. סכום זה ישולם בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד התשלום בפועל

בשולי הדברים הנני להביע התנצלותי בפני הצדדים על העיכוב שחל במתן פסק הדין

המזכירות תפעל לשגר לצדדים עותק מפסק הדין

ניתן היום, ד' אדר תש"ע, 18 פברואר 2010, בהעדר הצדדים

נחמה נצר